

SIMON DE WAAL

Bureau Raampoort

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Bureau Raampoort rees als een imposant gebouw op uit het water van de Singelgracht. De ronde boog met kantelen op de tweede verdieping en de toren daarachter gaven het de allure van een fors kasteel, van waaruit over de burgers van de Jordaan gewaakt werd. Het politiebureau was het oudste bureau van Nederland, gebouwd in de negentiende eeuw, een bijzondere en sfeervolle plek voor de agenten en rechercheurs die er werkten.

Hoewel het donker was en een flinke herfstwind over de Jordaan joeg, scheen er zacht licht uit de ramen, waardoor het bureau warm en vertrouwd aanded.

Op het dakterras, achter de kantelen, stonden twee rechercheurs. Ze staarden naar de twinkellende lichtjes van de Jordaan en luisterden naar de stadsgeluiden, vrolijke stemmen en flarden onvervalste Amsterdamse muziek.

Peter van Opperdoes rekte zich uit. Zijn collega Jacob keek hem aan. ‘Moe?’

‘Welnee, hoe kom je daarbij?’

‘Je gaapte.’

‘Ik rekte me uit. Iets heel anders. Je rekt

je uit als je lekker uitgerust bent. Je bent zelf moe.'

'Ik ben helemaal niet moe,' reageerde Jacob. 'Waarom zou ik moe zijn?'

Van Opperdoes keek op zijn horloge. 'Omdat het drie uur 's nachts is, en we al bijna vierentwintig uur aan het werk zijn.'

'Ja, maar nu zijn we klaar.'

Van Opperdoes boog zich even voorover en keek over de leuning van het dakterras naar een luidruchtige Engelse toerist die voor het bureau iets onverstaanbaars stond te schreeuwen.

'Als ie nog lang doorgaat krijgt ie een ouderwetse emmer water over zich heen van me.'

Jacob keek even naar beneden. 'Zouden we daarmee wegkomen?'

'Natuurlijk komen we daarmee weg,' vond Van Opperdoes. 'Ik geef jou de schuld, jij geeft mij de schuld, niemand die iets kan bewijzen.'

De Engelsman liep wankelend, mopperend en scheldend door.

Van Opperdoes glimlachte. 'Nou vooruit, hij heeft mazzel.'

'Je hebt gelijk. Drie uur. Zullen we?' vroeg Jacob.

Van Opperdoes draaide zich om naar de deur

van het dakterras. ‘De zaak is opgelost. De boeven zitten in de cel, en wij kunnen lekker gaan slapen. Lijkt me beter dan andersom. Een uitstekend idee dus, Jacob.’

‘Zal ik je naar huis brengen?’ vroeg Jacob toen ze de monumentale trap van het oude bureau afdaalden. Van Opperdoes keek door de grote ramen in het trapportaal naar buiten. Wolken veegden langs de maan, maar het zag er niet naar uit dat het zou gaan regenen.

‘Ik loop wel. Altijd lekker, zo ’s nachts in de Jordaan.’

‘Je kan ook je fiets nemen.’

‘Wat bedoel je?’ vroeg Van Opperdoes.

‘Je fiets. Waar je twintig uur geleden of zo mee naar bureau bent gekomen.’

‘O ja, natuurlijk. Tot morgen, Jacob.’

‘Tot morgen.’

Ze zwaaiden even naar de collega’s van de uniformdienst, die achter de balie naar de mobilfoon luisterden en de meldingen op straat volgden.

Van Opperdoes keek Jacob na, die langzaam de Marnixstraat uit reed, voor hij zijn fiets van het slot haalde en de Bloemgracht in ging, op weg naar zijn huis aan de Brouwersgracht. Ondanks de wind was het nog niet zo koud. De

overgang van zomer naar herfst ging heel geleidelijk en Van Opperdoes vond het heerlijk om door de stille stad te fietsen. Inmiddels leken ook de meest dronken figuren in de Jordaan in slaap te zijn gevallen, waardoor een zeldzame diepe stilte over de stad was gevallen. Dit vond hij de mooiste uren van de nacht, ook al viel hij bijna om van de slaap.

Hij fietste de Tweede Leliedwarsstraat in, naar de Egelantiersgracht. Aan het einde van de straat stond een auto dwars over de weg. Omdat de wagen net buiten het bereik van de straatverlichting was, kon Van Opperdoes niet goed zien of er iemand bij stond.

Hij fietste iets langzamer en reed door naar het einde van de straat. Toen zag hij iemand uitstappen en naar hem kijken. Het was Jacob.

‘Wat doe jij nou hier?’

‘Heb je je telefoon niet aanstaan?’

Van Opperdoes haalde zijn telefoon uit zijn zak. ‘Niet gehoord, denk ik.’

‘En niet gevoeld ook?’

‘Ik was aan het fietsen! En bovendien sliep ik al half. Je hebt nog mazzel dat ik je op tijd zag, anders was ik over je auto heen gereden.’

Wat is er dan?’

Jacob wees naar de fiets van Van Opperdoes. ‘Rij maar achter me aan. We moeten toch in de richting van je huis.’

‘Hoezo in de richting? Ik fiets helemaal door naar huis. Slapen.’

Jacob schudde ernstig zijn hoofd. ‘Wedden van niet?’

De weg onder de spoorbrug van de Korte Prinsengracht was spookachtig verlicht door felle lampen. De stalen balken vormden indrukwekkende patronen op de muren en op het asfalt. Het water van de Prinsengracht dat onder de brug door stroomde, zorgde voor extra vervreemdende effecten. Het deed de twee rechercheurs denken aan een filmset, vooral omdat dwars over de weg nog een politieauto stond met zijn deuren wijd open en zwaailichten aan. Aan de andere kant van de brug, in de richting van het IJ, stond een ambulance. In het midden onder de brug, op het voetgangersgedeelte, lag een man op de grond, in een onnatuurlijke houding. Een plasje donkerrood bloed kwam onder zijn lichaam vandaan.

Vincent, een jonge agent in uniform, kwam naar hen toe. ‘Jullie zijn snel zeg, zo midden in

de nacht. Sorry dat we jullie wakker moesten bellen.'

'We sliepen nog niet eens,' bromde Jacob.

'O, nou des te beter, toch?'

Van Opperdoes wees op het slachtoffer. 'Vertel eens?'

'We kregen een melding. Een getuige belde met 112 dat hij schoten hoorde. We gingen meteen kijken, en troffen hem zo. Ambulancepersoneel kon niets meer beginnen, en heeft hem weer teruggelegd zoals hij lag. Hij heeft inderdaad meerdere schotwonden.'

'Iets van een dader?'

Vincent schudde zijn hoofd. 'Niets. Ook de getuige heeft er niets over gezegd.'

Van Opperdoes en Jacob liepen naar de plek waar de man lag, ervoor wakend geen sporen te verstoren.

'Ja, die lijkt inderdaad behoorlijk dood,' constateerde Van Opperdoes.

'Mooi,' vond Jacob. 'Dan bellen we het hoofdbureau, en liggen wij gauw weer in bed.'

Van Opperdoes keek hem verbaasd aan. 'Hoezo, wéér in bed?'

'Nou, als dit geen liquidatie is, dan weet ik het niet meer. En een liquidatie is niet voor simpele districtsrechercheurs als wij. Daar

komt een team van de DRR voor.'

Van Opperdoes bekeek de plek van de moord nauwgezet. De man lag op zijn buik, met zijn gezicht naar de grond. 'De dienst regionale recherche heeft het al druk zat...' sprak hij langzaam, terwijl zijn blik over het lichaam gleed. De man leek niet al te oud. Zijn kleding was netjes, verzorgd. Zijn arm lag uitgestrekt op de grond, alsof hij wees naar de mobiele telefoon die even verderop lag. Misschien had hij de telefoon in zijn hand gehad toen hij werd neergeschoten. Misschien was hij aan het bellen.

'Vincent?' vroeg Van Opperdoes. 'Weten we al wie het is?'

'Geen idee. We hebben natuurlijk ook nog niet gezocht.'

'Heel verstandig...' bromde Van Opperdoes tevreden.

Jacob keek naar zijn collega en schudde langzaam zijn hoofd. 'Jij gaat de DRR helemaal niet waarschuwen, hè?'

'Nee, ik was het eigenlijk niet van plan,' zei Van Opperdoes glimlachend. 'Wie zegt dat hier sprake is van een liquidatie?'

'Kom op nou... Neergeschoten, een stille plek, waarschijnlijk opgewacht. Alles schreeuwt afrekening in het criminele circuit.'

‘Misschien wel. Of misschien was z’n vriendin boos op hem. Of kwam hij een boze junk tegen. Of probeerde iemand zijn telefoon te stelen.’

Jacob schudde zijn hoofd. ‘Dat zullen die van DRR niet zeggen. Die zeggen: “Als het lijkt op een liquidatie, dan moet je ons bellen.”’

Van Opperdoes glimlachte. ‘Bel jij afdeling Forensische Opsporing even? En Diana?’

Jacob keek zijn vriend aan en pakte zijn telefoon. ‘Vooruit dan maar. Slapen kan altijd nog.’

Het duurde bijna drie kwartier voordat de witte vrachtauto van Forensische Opsporing aan kwam rijden. Er waren wat meer collega’s van de uniformdienst gekomen en inmiddels was de weg onder de spoorbrug aan alle kanten afgezet met wapperend lint. Van Opperdoes was tevreden met de plaats delict, omdat bijna niemand van het publiek zicht had op het slachtoffer en ze dus vrij konden werken. Diana, de technisch rechercheur, was iets eerder aangekomen en had zich inmiddels al omgekleed in wit pak met handschoenen en droeg plastic slofjes om haar schoenen. Van Opperdoes keek goedkeurend toe hoe ze op een flinke afstand van het lichaam ging staan, om alles eerst rus-

tig in zich op te nemen en geen enkel detail te missen. Nadat ze minstens vijf minuten had gekeken, liep ze naar het lichaam en bestudeerde dat van alle kanten.

‘Is ze al begonnen?’ klonk het achter Van Opperdoes. Hij keek om en zag Cathelijne staan, de schouwarts van de GGD, die officieel het overlijden en de oorzaak daarvan moest vaststellen.

‘Nee, nog niet echt... Heb jij ook nachtdienst?’

Cathelijne trok een verwrongen gezicht. ‘Een keer in de zoveel tijd. Ik sta er niet om te springen, maar zo af en toe vind ik het niet erg. Wat heb je?’

‘Een getuige die schoten heeft gehoord, een meneer die op de grond lag, ambulancepersoneel dat niets meer kon uithalen, en nu dus een dode meneer op de grond.’

‘Wil je dat ik hier kijk? Of in het mortuarium?’ informeerde Cathelijne.

Van Opperdoes keek Jacob even aan, die zijn schouders ophaalde. ‘Het maakt niet heel veel uit, wat mij betreft. Naar het mortuarium moeten we toch. Het hangt ervan af wat Diana wil, denk ik. Als zij de sporen hier veilig kan stellen, kan je de schouw misschien ook hier